

Jsou tedy živnosti dobré, lidem zřejmě prospěšné, a zlé, lidem na duchu i na těle škodlivé a podporující pohoršení. Mezi ně patří kostkářství, hry, kejklířství, malování [patrně svatých obrazů], věštění, kouzelnictví, lichva, alchymie, nevěstince, [světská] hudba, výroba pyšného a smilného šatu. Těch se má Bratr vystříhat. Také šenkýřství dlouho platilo za nedovolené. Za dobré živnosti, když k tomu dobrý a spravedlivý a upřímný člověk jest, pokládáno zvláště rolnictví, rybářství, řemesla sloužící zemědělství, dále stavitelství, výroba jídel a nápojů, oděvů, nádob.

Pivovarnictví a vinařství se dovoluje těm, kdo z Bratří, nemají jiným čím se živiti. Ať tu slouží spravedlivě lidskému užitku. Aby nepřisluhovali hříchu, mají své víno nebo pivo prodat v sudech nebo aspoň k domácí spotřebě; k vypití ve svém vlastním domě nejvýš pocestným.

Za nebezpečné prohlášeno i *kupectví*. Zakazuje se obchod takovým zbožím, které vede lidi ke škodě a ke zbytečné útratě, takže kupec tyje ze služby nerozumným žádostem. Ani obchod věcmi, které jsou snadno na dosah, takže při něm obchodník vydělává bez valné námahy, nejeví se Bratřím dosti poctivý. Musí-li se už Bratr obchodem živit, může jej nejspíše provozovat zbožím potřebným a pracně dosažitelným, pro které třeba podnikat daleké cesty, na příklad solí, železem. Ale i takový obchod je spojen s přílišným pokušením falše, podvodu, přísah, opilství na cestách, snadného zisku a má být dovolován jen těm, kdo z Bratří nemají jiné možnosti obživy.

I když jde o řemeslo prospěšné, záleží na *správném poměru* k němu a na *správném jednání* v něm. Řemeslník má být dobře vyučen. Zákazníku je povinen dobrou práci z dobrého materiálu a beze všeho klamu. Zákazník je — to zní za bratrskými zprávami — jeho bližní, jemuž je zavázán milováním a ochotou k službě. Jen spravedlivý výdělek je dovolen. Veskrze má řemeslník milovat spravedlnost. Solidaritě s druhými živnostníky učí návod, aby při prodeji své zboží ani nenadceňoval, ani nepodbízel. Ustanovením svého cechu má se povolně podřizovat a v cechovním jednání směřovat k dobrému řádu a k pokoji. Nesmí rozšiřovat

svou živnost, aby neujímal práci a výdělek jiným, a k nouzi neposloužil a tudy u viny mnohé nevešel a krví jich hříšný nebyl [D 127 n.]. Se spravedlivým výdělkem nemá Bratr nakládat ani s nerozumnou skoupostí, ani s požívačnou marnotratností; ať pamatuje na chudé a potřebné almužnou nebo [rozumí se, že bezúročnou] půjčkou.

Bratr však nemá dbát o přílišný výdělek, aby neupadl v pokušení. Proto má vést živnost, což může s nejmenším a nemá ji rozšiřovat již proto, aby nepropadl *lakomé žádosti*. Před ní varují Bratří napořád a především, takže i soubor dekretů o živnostech je zahájen naléhavou, i o psychologické pozorování opřenou výstrahou před jejím svodem. Příčí se přikázání lásky k bližnímu. Vede k modlářství [Kol. 3, 5]. Brání péči o spasení vlastní i cizí. Ruší službu Bohu při řízení světa. Lakomství nemá být mezi svatými ani jmenováno [Ef. 5, 3]. Znamení lakomé žádosti? Chtivé nabývání majetku se zameškáváním věcí potřebných k spasení. Člověk nemá čas na duchovní věci, dá-li se příliš zaneprázdnit svou živností, rozšířenou nad potřebu. Bohatne. Nevážně přechází k výnosnějšímu zaměstnání. Dává se do přílišných řečí o světských zájmech. Utrpí-li nezdar, vychází z míry, stává se popudlivým, zaplétá se do svárů, žalob, soudů. Lakomá žádost vede k pohoršlivému jednání, k obchodní lži, k neupřímnosti, k neochotě posloužit, k tvrdosti, vše proti víře a lásce, neb v tom ve všem lidé více svého nežli bližního hledají. Člověk se pak druží k druhému s hlediska svého hmotného prospěchu, nerad přijímá napomenutí, nebo hledá svého zisku pod rouškou dobroty. Jiní kryjí sobecké rozšiřování živnosti okázalou dobročinností ze svého zisku. Lakomství je projev nezřízeného milování sebe a svých dětí, pochází z touhy po nemírném blahobytu nebo ze strachu před budoucím nedostatkem. I svobodní učitelé mu někdy podléhají. Je třeba hledat lék proti němu, jež v první řadě dává Bůh odtrháváním srdce od milování světa. Ti, kdo jsou druhým představeni, mají Bratry z lakomství vyvádět vlastním dobrým příkladem, zkoumáním, zda snad k němu nedochází ze skutečné nouze, laskavým odhalováním toho hříchu, připomínáním Božích dobrodiní i Božího soudu, případnou